

gaar for sig Syd for Grænsen. De er visselig overordentlig langt tilbage dernede, og det er, som det saa mange Gange er sagt fra denne Talerstol, ikke mindst fra Sønderjydernes Side, ikke andet, vi forlanger af Tyskland, end at man skal gøre mod det danske Folkeelement Syd for Grænsen, saaledes som vi gør mod det tyske Folkeelement Nord for Grænsen. Hvis det ærede Medlem Hr. Schmidt vil virke til, at dette sker, og hvis det en Gang skulde lykkes, at det sker, saa forlanger vi ikke en Tøddel mere.

Kirke- og Undervisningsministeren (Appel): Der var i det ærede Medlem Hr. Schmidts Tale to Udtalelser, jeg vil minde om først. Det ærede Medlem gentog, hvad han har sagt her i Tinget tidligere, og hvad det ærede Medlem udtalte paa den interparlamentariske Kongres sidste Sommer, at vi i vor Lovgivning overfor det tyske Mindretal var foran de fleste andre Lande, maaske foran alle, og dernæst nævnte det ærede Medlem, at han maatte erkende, at han var fuldt ud tilfredsstillt, naar Talen var om Centraladministrationens Forhold til Lovenes Overholdelse. Disse to Udtalelser af det ærede Medlem giver efter min Mening en god Baggrund for de Ting, han fremhævede siden — ikke til at styrke Berettigelsen af dem, men til at svække dem. Naar det ærede Medlem nemlig skulde nævne, hvad der ved den nuværende lovmæssige Ordning Skolen vedrørende i de sønderjydske Landsdele havde vist sig vanskeligt for det tyske Mindretal, saa blev det til usle Smaating, som intet betyder overfor de store Rettigheder, dette Mindretal har. — Jeg skal ganske kort gaa ind paa de enkelte Ting, som det ærede Medlem fremførte, for ikke at nøjes med kort at tilbagevise dem med en almindelig Udtalelse.

Det ærede Medlem nævnte først Forholdet ved Uge Privatskole og beklagede sig over, at denne Skole havde mistet sit Statstilskud. Jeg har forlængst privat oplyst det ærede Medlem om, at det er noget, der sker i vort Land baade her og der hvert Aar, at Privatskoler mister deres Statstilskud, fordi de ikke kan præstere Attest fra den lokale Skolekommission for, at Undervisningen staar Maal med Folkeskolens. Der er ikke Tale om, at der her paa nogen Maade er sket en Undtagelse fra den almindelige Regel. Tillige maa det ærede Medlem huske paa, at der jo ikke er Tale om at fratage Forældrene Retten til at holde denne Skole, ikke paa nogen Maade, det er kun Statstilskuddet, der er gaaet bort, og det er som

sagt sket i Overensstemmelse med en Praxis, der finder Sted regelmæssig her i Landet.

Dernæst nævnte det ærede Medlem, at der i Tinglev havde vist sig Vanskeligheder ved at faa Lokale til Undervisning af de Konfirmander, der søgte den tyske Præst. Jeg maa tilstaa, at hvis det skal anføres som en Indvending mod dansk Lovgivning, kommer man langt ud; her er kun Tale om nogle smaa Kævlerier, der vel forlængst er i Orden.

Endvidere mente det ærede Medlem, at der ved Skolen i Jyndeved, hvor den tyske og danske Afdeling har nogenlunde det samme Antal Børn, var sket en stor Forurettelse overfor den tyske Afdeling derved, at den danske havde to Lærere, men den tyske kun en. Saa vidt mig bekendt underviser imidlertid den ene af de Lærere, som det ærede Medlem nævnte som ansat ved den danske Afdeling, ogsaa i den tyske Afdeling, hvad der saa meget mere kan finde Sted, som han har tilstrækkelig Uddannelse dertil. Naar der kun er 80 Børn i begge Skolens Afdelinger, og der er 3 Lærere ved Skolen, er det jo naturligt, at den tredie Lærer kommer til at undervise i begge Afdelingerne.

Endelig nævnte det ærede Medlem et Forhold fra Renz Skole. Jeg blev nu ikke rigtig klar over det, men jeg maa formode, det ærede Medlem sigtede til Ansættelsen af en Lærer, der har virket i 2den Zone Syd for den nuværende Grænse og er kommet herop for at faa Ansættelse ved Skolevæsenet. Ansættelsen af denne Mand kan da umuligt være ubehagelig for det ærede Medlem eller for Befolkningen.

Det var alle de Forhold, det ærede Medlem nævnte, og jeg finder ikke, at de viser, der er saadanne Vanskeligheder ved vor Lovgivning, at det tyske Mindretal ikke kan naa sin Ret. Det ærede Medlem har ikke i et eneste af disse Forhold, som her er nævnt, rørt ved Ting i vor Lovgivning, som burde ændres, for at Mindretallet kunde faa, hvad der tilkom det. At det ærede Medlem har det Ønske at tvedele hele Befolkningen ved at skabe offentlige Institutioner for tyske og danske Statsborgere, er en ganske anden Sag. Det Ønske har jeg ikke; det Ønske, jeg har, er, at Administrationen maa kunne foregaa saadan i de blandede Egne indenfor de sønderjydske Landsdele, at Mindretallet kommer fuldt ud til sin Ret.

Idet jeg har nævnt disse Kendsgerninger, der efter min Mening helt afkræfter det ærede Medlems Angreb paa vor Lovgivning for Ufuldkommenhed overfor Mindretallet, skal jeg til Slut kun sige, at det